

РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦ ВОЈСКЕ СРБИЈЕ У АЛПСКИМ ДИСЦИПЛИНАМА

Рођен на скијама

Ових дана лекар у Војномедицинској академији капетан Дениел Пешић приводи крају специјализацију. После четири године мукотрпног рада и одрицања стећиће звање специјалисте медицине спорта. Истовремено, Дениел припрема и докторске студије, па се новом, вишем звању нада већ наредне године. И поред свих „књишких“ обавеза он успева да нађе времена за скијање. Готово свакодневно вежба „на суво“, како би кондицију темпирао за предстојеће припреме на Копаонику и такмичења која су пред њим.

Овај млади специјализант ВМА бележи сјајне резултате не само на ски-стази већ и у струци, као лекар војне репрезентације. Осим санирања њихових повреда и опоравка, Дениелу је поверен и задатак балансирања исхране и суплементације наших спортских узданица.

ЉУБАВ ИЗ ДЕТИЊСТВА

На скије је први пут стао с две године. Под будним оком оца, војног пилота, научио је основне покрете и заволео зимски спорт. Врло брзо је, међутим, превазишао учитеља, па је већ с 11–12 година оца учио скијашким „цакама“. Његове снове да постане професионални скијаш срушио је рат, протеравши га не само из родног Мостара већ и из омиљеног спорта. Ипак, на скије га је поново вратио Војска, омогућивши му да оствари барем делић снова.

Тих првих година које је с оцем проводио на Јахорини јасно се сећа. Сваки слободан викенд током зиме њих двојица су провели у скијању по босанским планинама. Знали су, каже, да устану у четири сата, путују од Мостара до Јахорине, цео дан проведу на стази и увече се врате кући.

– Тада сам био прилично несташан на стази. Због вратоломија које сам правио редари су ми више пута одузимали ски-пас. Иако сам се пресвлачио, маскирао и враћао на стазу, редари су ме, због мог стила, препознавали и опет удаљавали са стазе – каже Пешић, кога су управо те вратоломије, годинама касније, препоручиле за војну репрезентацију.

– Униформу сам први пут обукао после факултета, у Школи резервних официра 2003, а већ 2005. године сам се акти-

Један од најуспешнијих војних скијаша, капетан Дениел Пешић, први пут на скије стао је с две године. Под будним оком оца, војног пилота, научио је основне покрете и заволео зимски спорт. Његове снове да постане професионални скијаш срушио је рат, протеравши га не само из родног Мостара већ и из омиљеног спорта. Ипак, на скије га је поново вратила Војска, омогућивши му да оствари барем делић својих снова.

вирао. Наредних шест година провео сам у специјалним јединицама у којима је тренирање било примарно, па сам као лекар имао пуне руке посла – присећа се Дениел својих „војних“ почетака.

После неколико година рада у Специјалној бригади, Пешић је с јединицом отишао на скијање, где су професори и инструктори препознали његов вансеријски таленат и позвали га да буде део репрезентације. И тако је почео да се остварује његов сан.

Ипак, љубав према скијању оставила је, а и даље оставља последице. До сада је имао повреде оба рамена, потрес мозга, повреде зглобова... Последња у низу била је повреда рамена на Копаонику, када му је на тренингу отпао скија јер није био исправан вез. При великој брзини падао је готово 50 метара низ стазу. Повреду рамена коју је ту зарадио, лечио је дуже од годину дана. То га, међутим, није удаљило са стазе.

ЗЛАТНА БРОНЗА

Скијашка војна репрезентација с много ентузијазма почела је да се појављује на такмичењима. Први запажен резултат постигли су свега неколико година пошто су се „спојили“ – на Првим светским војним зимским играма у Аости 2010. године, када су екипно освојили бронзу.

– Тренутак када сам се попео на постоље у Аости никад нећу заборавити. Нисмо веровали да смо освојили медаљу. Остале земље, које су можда и имале појединачно боље такмичаре, имале су киксеве и падове, па смо нас тројица „испливали“. Чак ни после трке нисмо размишљали о медаљи. Тек кад смо дошли у хотел, видели смо резултате. Брзо смо улетели у кола и отрчали да примимо одличја – сећа се свог првог и до сада највећег успеха, када се пре пет година са момцима из репрезентације окитио бронзом, која је за њих и данас злата вредна.

Екипа у истом саставу и данас наступа. Крајем јануара очекује их велико CISM-ино такмичење у Италији, које ће бити опи-

РЕКРЕАТИВЦИ

– Професионално бављење спортом није здраво, и то је управо реченица којом почињем предавања. Напор који организам професионалног спортисте трпи није добар и носи готово идентичан ризик као и седентаран начин живота – каже др Пешић, истичући да за људски организам умерена физичка активност даје најбоље резултате.

павање противничког пулса пред Војну олимпијаду у Сочију 2017. године. Ипак, свесни су да је конкуренција сурова и да већина озбиљних земаља у маскирним униформама крије професионалне спортисте и државне репрезентативце.

– Велики број такмичара с праве олимпијаде учествује и на војној, јер су сви они формално запослени у војсци. То је модел који су велике земље нашле како би бринуле о својим спортистима и, наравно, освајале медаље – објашњава Пешић, истичући да је у тим случајевима једини задатак спортисте да тренира.

Код нас је, међутим, ситуација потпуно другачија. Иако учествујемо на регионалним и светским такмичењима, наши војни репрезентативци немају статус спортисте.

– Немамо још законске одредбе којима би професионалним спортистима омогућили да имају статус активних војних лица, а да се неометано припремају, тренирају и такмиче. Ми у редовима имамо готово рекреативце, а спортске силе професионалце. Њихови скијашаи, на пример, тренирају од 250 до 270 дана годишње на снегу, а ми после неколико недеља на Копаонику хоћемо да им изађемо на црту – појашњава пат позицију у којој се налазе и спортисти и Војска, која у овом тренутку тражи модел да у своје редове доведе Асмира Колашинца, Миланка Петровића, Невену Игњатовић...

Наше скијаше, више него друге спортисте, ограничава и енормна цена, барем за наше услове, опреме и тренинга. Скије, штапове, панцерице, штитнике и одела наши репрезентативци платили су из свог џепа, а сваки од њих годинама је улагао у своје мало скијашко царство, које данас вреди и по неколико хиљада евра.

Ипак, сви ти проблеми младог лекара нису поколебали. Управо зато је за последњих седам година у дисциплинама слалому и велеслалому постигао завидне резултате. У Француској је, у конкуренцији од 54 такмичара, појединачно заузео 17. позицију, што је, имајући у виду његове услове рада и тренирања спрам противничких врхунских услова, сјајан резултат.

– Трудимо се да читаве године радимо „суве тренинге“, углавном по Кошутњаку, Ушћу и на Војној академији. С репрезентацијом проведемо око три недеље на Копаонику, а ја се трудим да, у својој режији, „ухватим“ бар још 15 дана на снегу – каже Пешић, истичући да га управо недефинисан статус спортисте спречава да више одсуствује с посла. С стручне стране гледајући, Даниел истиче да спортиста који после проведених осам сати на послу иде на тренинг од умора не може да постигне жељене резултате.

ЛЕКАР РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ

CISM-а је нашла начин да од младог доктора извуче максимум. Осим што под заставом Србије и грбом Војске на скијама бележи сјајне резултате, Дениел стручним саветима помаже нашим осталим спортистима како да, уз балансирану исхрану и адекватну суплементацију, постигну најбоље резултате.

– Као лекар репрезентације бринем о здрављу спортиста, помажем им да темпирају форму, пратим њихов опоравак у случају повреде, саветујем их током такмичења и помажем у изради режима исхране и суплементације – појашњава Пешић област за коју је стручан. Осим о здрављу наших војних спортиста, Дениел је бринуо о српским кошаркашима када су освојиле злато у Будимпешти, сарађује с рукометном репрезентацијом, а сада највише ради са скијашицом Невеном Игњатовић.

Своје знање спреман је несебично да подели с друговима из војне репрезентације. Ипак, у том смислу постоји један проблем.

– Током припрема, које су најчешће на Копаонику, спортисти не могу да имају посебну исхрану, јер су „на линији“ с редовним саставом. А спортиста не може са сланином и паризером да на траци да максималне резултате. Професионални спорт захтева професионални однос према сваком сегменту, посебно према исхрани – појашњава Дениел, подсећајући да додаци исхрани знатно утичу на форму. А они, богами, „папрено“ коштају – за једног спортисту суплементи по сезони (шест месеци) износе око 100.000 динара, док клуб за то мора да одвоји и до 10.000 евра.

Током година које је посветио Војсци и скијању морао је да се одрекне много чега. Посао и брз темпо живота често га држе ван куће и далеко од породице, која, ипак, има разумевања за његову свестраност.

Од седам дана у недељи, бар пет тренира. Његов социјални живот трпи много. За последње четири године прочитао је стотине књига и хиљаде страница. Али само стручне литературе.

Одавно је почео да осећа последице спортског живота – бол у рукама, зглобовима, раменима... Међутим, стална физичка активност олакшава му муке. Клин се, изгледа, клином избија.

Скијање се убраја у један од најздравијих, али и најопаснијих спортова. Осим тога, професионално бављење изискује велики новац, који ретко који појединац може да приушти. Квалитетнија опрема кошта по неколико десетина хиљада евра, а пратити „зимски караван“ и током године се сељакати с планине на планину како би се вежбало у снежном амбијенту тражи и до 150.000 евра годишње. Управо зато земље које су најуспешније у том зимском спорту „стају иза“ својих спортиста, финансирајући њихов професионални развој.

Новца за скијаше у Србији, а ни у Војсци, очигледно нема. Управо зато сви наши потенцијали већ с 15 година каче панцирице и штапове о клин и постају инструктори скијања. Њихови снови топе се попут снежне пахуље... ■

СПОРТСКИ ЦЕНТАР

Капетан Пешић истиче да, гледајући могућности и капацитете, Спортски центар Војне академије, с многобројним отвореним теренима, базеном, салама, теретаном, сауном и кардио-центром, има најбољи потенцијал за припрему спортиста, и у Војсци и у земљи.